

СТИВЪН КИНГ

ЗНАМ КАКВО ИСКАШ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

— Знам какво искаш.

Стресната, Елизабет вдигна очи от учебника по социология и видя невзрачен младеж в зелено войнишко яке. За миг си помисли, че момчето ѝ изглежда познато, сякаш го познаваше от преди, усещането бе като *deja vu*. Сетне то изчезна. Непознатият беше висок почти колкото нея, бе слаб и... потръпващ. Да, това бе точното определение. Стоеше неподвижен, но сякаш всичко в него потръпваше под кожата. Черната му коса имаше нужда от подстригване. Носеше очила с рогови рамки и с дебели стъкла, зад които тъмнокафявите му очи изглеждаха огромни. Стъклата изглеждаха мръсни. Не, сигурна бе, че не го бе виждала преди.

— Така ли? — отвърна тя. — Съмнявам се.

— Искаш двоен ягодов сладолед. Прав ли съм?

Елизабет премигна и стреснато го изгледа. През последните минути в главата ѝ *действително* се въртеше натрапчивата мисъл да захвърли учебника и да изяде един сладолед. Учеше за държавен изпит и ѝ предстоеше още много работа.

— Прав ли съм? — настоя непознатият и се усмихна. Напрегнатото му и почти грозно лице се промени, стана странно привлекателно. На Елизабет ѝ хрумна, че е „сладък“ — дума, която не прилягаше за момче, но някак си му подходеше. Тя му се усмихна, сетне гневно стисна устни. Само това ѝ липсваше: да губи ценно време, докато отблъсква свалките на някакъв смахнат, избрал най-неподходящото време в опитите си да ѝ направи впечатление. Навярно той не подозираше, че Елизабет трябва да прочете още шестнайсет глави от „Увод в социологията“.

— Не, благодаря — отвърна тя.

— Слушай, ако работиш без прекъсване, положително ще те заболи главата. Четеш вече два часа без прекъсване.

— Откъде знаеш?

— Наблюдавах те — бързо отговори той, но този път Елизабет дори не забеляза очарователната му усмивка.

Усети, че вече има главоболие.

— В такъв случай те съветвам да престанеш — сопна се тя по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Мразя да ме зяпат.

— Извинявай.

Внезапно Елизабет изпита леко съжаление към него, както понякога съжаляваме бездомните кучета. Момчето направо „плуваше“ в зеленото яке и... да, чорапите му бяха различни. Единият черен, другият — кафяв. Тя усети, че отново ще се усмихне и побърза да прехапе устни, сетне с извинителен тон обясни:

— Малко съм изнервена заради изпитите.

— Разбирам — отвърна момчето. — Не се притеснявай. — И се отдалечи.

За миг тя замислено се загледа след него. После сведе поглед към учебника, но в главата ѝ продължи да се върти мисълта за двоен ягодов сладолед.

Прибра се в общежитието в единайсет и четвърт вечерта. Алис се изтягаше на леглото си, слушаше Нийл Даймънд и четеше „Историята на О“.

— Не знаех, че тази книга влиза в учебната програма! — възкликна Елизабет.

Алис седна в леглото.

— Разширявам познанията си, скъпа. Разпервам интелектуалните си крила. Повдигам моя... *Лиз?*

— Х-м-м-м?

— Чу ли какво говорех?

— Извинявай, аз...

— Малката, изглеждаш като замаяна.

— Тази вечер се запознах с едно момче. При това изглеждаше доста смахнато.

— Нима? Сигурно е страхотно гадже, щом е успял да откъсне великата Роугън от любимия ѝ учебник.

— Представи си — казва се Едуард Джексън Хамнър-младши. Нисък, кльоцав. Изглежда така, сякаш не е мил косата си от години наред. Освен това носи различни чорапи — черен и кафяв.

— Смятах, че си падаш по хубавите студенти.

— Не дрънкай глупости, Алис. Учих в библиотеката и той ме покани на сладолед. Отказах му и момчето направо се изниза. Но проклетият сладолед не ми излизаше от главата. Реших да прекъсна и да прескоча до сладкарницата — когато отворих вратата, той стоеше пред мен, с по един двоен сладолед във всяка ръка.

— Треперя от нетърпение да науча развързката.

Елизабет изсумтя.

— Ъ, не можех да му откажа. Седнахме заедно, заговорихме и се оказа, че миналата година е държал изпит по социология при професор Бранър.

— Господи, чудесата нямат край!

— Слушай, това е направо смайващо. Знаеш колко се страхувам от този изпит.

— Да. Всъщност дори говориш на сън за него.

— Досега имам средно седемдесет и осем. Трябва да изкарам осемдесет, за да запазя стипендията си, което означава, че е необходимо да изкарам поне осемдесет и четири на изпита. Ед Хамнър твърди, че професор Бранър дава един и същи текст всяка година. А Ед е ейдетик.

— Искаш да кажеш, че притежава... как се казваше... фотографска памет?

— Да. Погледни. — Тя отвори учебника по социология и извади три листа от тетрадка, изписани на ръка.

Алис ги прегледа.

— Не е ли теорията за многочисления избор?

— Точно така. Ед казва, че това *дословно* е текстът на въпроса, даден от Бранър на миналогодишния изпит.

Алис твърдо заяви:

— Не вярвам.

— Но тук е обхванат целият материал!

— И все пак не вярвам. — Тя върна листовете на Елизабет. — Само защото този смотаняк...

— Не е смотаняк! Не го наричай така!

— Добре де. Надявам се, че теориите на този *сладур* няма да те подлъжат да научиш неговите страници наизуст и да не отвориш учебника.

— Не, разбира се — гузно отвърна Елизабет.

— Освен това, смяташ ли, че постъпваш етично?

Обхваната от внезапен гняв, Елизабет възкликна, преди да успее да се овладее:

— Лесно ти е да говориш. Имаш отлични бележки, при това родителите ти плащат за обучението. Не си... Хей, извинявай. Не трябваше да ти го казвам.

Алис вдигна рамене и отново отвори книгата си, с престорено невъзмутимо изражение.

— Не, нрава си. Не ми влиза в работата. Но защо не продължиш да четеш учебника — за по-сигурно.

— Точно така и ще направя.

Но тя научи наизуст текста даден от Едуард Джексън Хамнър-младши.

Когато след изпита Елизабет излезе от аудиторията, той я чакаше във фойето. Изглеждаше много дребен в зеленото си войнишко яке. Усмихна ѝ се плахо, изправи се и понита:

— Как мина?

Елизабет импулсивно го целуна по бузата. Никога не бе изпитвала такова благословено чувство на облекчение.

— Мисля, че се справих отлично.

— Така ли? Браво! Искаш ли сандвич?

— Разбира се — разсеяно отвърна тя; все още си мислеше за изпита. Въпросът дословно се повтаряше с текста, даден ѝ от Ед, и тя отговори без запъване.

Докато се хранеха, тя го попита как се справя с неговите изпити.

— Имам отличен успех и съм освободен — отвърна Ед.

— Тогава защо си още тук?

— Искях да разбера дали си изкарала.

— Ед, не биваше да го правиш. Много мило от твоя страна, но...

— Жалният му поглед я тревожеше. Беше го виждала и преди, защото беше хубаво момиче.

— Искях и го направих — промълви той.

— Ед, безкрайно съм ти признателна. Сигурна съм, че без теб щях да загубя стипендията си. Но аз имам приятел.

— Сериозен? — попита момчето, опитвайки се да говори с шеговит тон.

— Много — отвърна Елизабет. — Почти сме стодени.

— Знае ли той колко е щастлив? Какъв късметлия е?

— Аз също съм щастлива — отговори Елизабет, като си мислеше за Тони Ломбард.

— Бет — внезапно промълви той.

— Какво? — изненадано попита момчето.

— Никой не те нарича така, нали?

— Ами... не. Не.

— Дори приятелят ти?

— Не. — Тони я наричаше Лиз, понякога Лизи, което бе още по-лошо.

Ед се приведе и попита:

— Но името Бет винаги ти е харесвало, нали?

Тя се засмя, за да прикрие смущението си.

— Какво те кара да...

— Няма значение. — Той пусна чаровната си усмивка.

— Ще те наричам Бет, защото ми харесва повече. А сега изяж сандвича си.

Сетне изведнъж дойде краят на първата ѝ година в колежа и Елизабет се сбогува с Алис. Отношенията им се бяха пообтегнаели и Елизабет съжаляваше за това. Предполагаше, че вината е нейна — беше се изфукала след изпита по социология, когато обявиха резултатите. Нейната оценка беше най-висока.

Сега, докато чакаше да обявят полета ѝ, тя си каза, че зубренето в библиотеката е също така неетично. Зубренето не е учене, а папагалско запаметяване на текстове, които забравяш веднага след изпита.

Опипа плика, който стърчеше от чантата и — вътре имаше известие, че през втората година в колежа ще получава две хиляди долара стипендия. През това лято двамата с Тони ще работят в Буутбей, щата Мейн, и със спестените пари тя ще да успее да завърши. Благодарение на Ед Хамнър, лятото щеше да бъде чудесно — всичко ще върви по мед и масло.

Но се оказа точно обратното — това беше най-кошмарното лято в живота ѝ.

През целия юни валя дъжд, недостигът на бензин се отразяваше зле на туристическия бизнес и бакшишите които Елизабет получаваше в хотел „Буутбей“ бяха мизерни. Отгоре на всичко Тони настояваше да се оженят по-скоро. Предлагаше да си намери работа в нейния или в съседния кампус и твърдеше, че благодарение на помощта му и на стипендията си, тя ще се дипломира без всякакъв проблем. Елизабет с учудване откри, че идеята я плаши, вместо да ѝ достави удоволствие.

Нещо *не беше наред*.

Не знаеше точно какво, но нещо липсваше, нещо не беше в синхрон. Една нощ в края на юли тя се изплаши, когато избухна в истеричен плач в апартамента си. За щастие съквартирантката ѝ, безлично дребно момиче на име Сандра Акерман, беше на среща.

В началото на август ѝ се присъни кошмар. Сънува, че лежи на дъното на незаровен гроб; тялото ѝ беше парализирано. Дъждът се сипеше от сивото небе върху лицето ѝ. Изведнъж видя, че Тони се надвесва над нея, на главата си носеше жълтата си каска.

— Ожени се за мен, Лиз — каза той с безизразно лице. — Ожени се за мен, или ще съжаляваш.

Тя се опита да проговори, да се съгласи; беше готова на всичко, само и само да се измъкне от калната дупка. Но тялото ѝ бе парализирано.

— Добре тогава — проговори Тони. — Ще съжаляваш. — Сетне се отдалечи. Елизабет се опита да се отърси от вцепенението си, но не успя.

Внезапно чу булдозера.

След миг го видя — огромно жълто чудовище, което изтласкваше купчина мокра пръст с греблото си. Безмилостното лице на Тони надничаше от кабината.

Щеше да я погребее жива.

Впримчена в своето неподвижно тяло, неспособна да извика, тя наблюдаваше булдозера с ужасени очи. Бучици пръст започнаха да падат в гроба...

Нечий познат глас извика:

— Махай се! Остави я на мира! *Махай се!*

Тони тронаво слезе от булдозера и побягна.

Обзе я огромно облекчение, стига да можеше, навярно щеше да се разплаче. Нейният спасител се появи и застана край разкопания гроб като гробар. Беше Ед Хамнър, облечен в широкото си зелено яке; косата му беше разрошена, очилата с рогови рамки се бяха смъкнали до крайчеца на носа му. Той ѝ протегна ръка и нежно промълви:

— Стани. Знаем какво искаш. Стани, Бет.

Момичето откри, че може да се движи и се разплака от радост. Опита се да му благодари и думите потекоха като порой от устата ѝ. А Ед само се усмихна и кимна. Тя пое ръката му и погледна в краката си,

за да види къде стъпва. Когато отново вдигна очи, забеляза, че държи лапата на огромен вълк с огромни червени очи и остри зъби в раззинатата паст.

Елизабет се изправи в леглото и се събуди, нощницата ѝ беше подгизнала от пот. Тялото ѝ се тресеше неконтролируемо. Взе горещ душ и изпи чаша мляко, но тъмнината я плашеше. Тази нощ тя спа без да изгаси лампата.

След седмица Тони беше мъртъв.

Елизабет отвори вратата по халат — очакваше да види Тони, но вместо него на прага стоеше колегата му Дани Килмър. Дани беше веселяк; Елизабет и Тони бяха излизали с него и с момичето му няколко пъти. Но сега беше напълно сериозен, дори изглеждаше болен.

— Дани? — попита момичето. — Какво...

— Лиз... Лиз, бъди смела. Трябва... о, Господи! — Той удари рамката на вратата с огромния си юмрук и Елизабет забеляза, че по лицето му се стичат сълзи.

— Дани, случило ли се е нещо с Тони?

— Мъртъв е — промълви Дани. — Беше...

Но Елизабет вече не го чуваше, защото припадна.

Следващата седмица премина за нея като в мъгла. Постепенно научи цялата история около смъртта на Тони от кратката бележка във вестника и от Дани, който я покани на чаша бира в „Харбърин“.

Бригадата поправяла канализацията под шосе № 16. Едната страна на пътя била разкопана и годеникът ѝ спирал движението. Младеж с червен „Фият“ се спуснал по хълма. Тони му махнал да спре, но младежът дори не намалил скоростта. Тони стоял до някакъв камион и било невъзможно да отскочи назад. Хлапакът във „Фията“ получил наранявания на черепа, едната му ръка била счупена. Бил изпаднал в истерия, но при проверката се установило, че е напълно трезвен. *Полицайте открили няколко прерязани спирачни маркучи, сякаш се били разтопили от прегряване!*

Справката доказала, че младежът никога не е допускар каквито и да било нарушения; в случая просто не е бил в състояние да спре. Годеникът на Елизабет станал жертва на нелепа злополука.

Девојката изпадна в депресия, подсилвана от шока и от угризенията на съвестта. Съдбата се бе намесила и ѝ бе помогнала за

разрешаване на дилемата пред, която беше поставена. Дълбоко в душата си Елизабет беше доволна, защото не искаше да се омъжва за Тони... от нощта, когато ѝ се бе присънил кошмарът.

Един ден преди заминаването ѝ нервите ѝ не издържаха.

Седеше съвсем сама на една скала и след около час сълзите ѝ рукоаха и силата на собствените ѝ емоции я изненада. Елизабет плака, докато я заболяха стомахът и главата, а след преминаването на кризата не почувствува облекчение, а умора и празнота.

В този момент дочу гласа на Ед Хамнър.

— Бет?

Тя подскочи от страх и се обърна, изпитвайки ужас при мисълта, че ще види озъбения вълк от кошмара си. Но съзря само Ед Хамнър, който бе загорял от слънцето и изглеждаше странно беззащитен без войнишкото яке и джинсите си. Носеше къси панталони, стигащи до костеливите му колене, бяла тениска, която се развяваше около слабото му тяло като корабно платно под океанския бриз, и джапанки. Лицето му беше сериозно, слънцето се отразяваше в очилата му и очите му не се виждаха.

— Ед? — плахо промълви Елизабет — страхуваше се да не би мъката да я е накарала да халюцинира. — Наистина ли...

— Да, аз съм.

— Как...

— Бях се хванал на работа в Скохигън. Там срещнах съквартирантката ти... мисля, че се казваше Алис.

— Точно така.

— Тя ми разказа за случилото се. Дойдох веднага. Горкичката Бет!

Той леко наклони глава и очилата му вече не отразяваха слънцето. Елизабет го погледна и не забеляза нищо хищническо в изражението му, а само искрено съчувствие.

Отново се разрида и малко се стресна от неочакваната сила на емоциите си. Следващия миг Ед хвана ръката ѝ и тя не се възпротиви.

Вечеряха в „Сайлът Уомън“ в Уотървил — град, отдалечен на близо четирийсет километра. Отидоха до там с колата на Ед, и той караше добре — спокойно, без да се прави на автомобилен състезател,

противно на очакванията на Елизабет. Тя нямаше желание да разговаря, нито да слуша забавни истории. Ед като че отгатна настроението ѝ и караше мълчаливо, докато от радиото звучеше тиха музика.

Когато седнаха на масата, той поръча морски деликатеси без да се консултира с нея. Елизабет мислеше, че няма да хапне нито залък, но когато поднесоха вечерята, усети вълчи глад.

След известно време вдигна поглед, *чинията ѝ бе празна* и тя гузно се засмя. Ед пушеше цигара и я наблюдаваше.

— Опечалената годеница омете всичко — промълви Елизабет. — Навярно ме мислиш за безсърдечна.

— Ни най-малко. Преживя голяма трагедия и трябва да си възвърнеш силите. Все едно, че си била болна, нали?

— Да, точно така се чувствам.

Той се протегна през масата, взе ръката ѝ, леко я стисна, после я пусна.

— Време е да се съвземеш, Бет.

— Така ли мислиш?

— Да. Разкажи ми плановете си.

— Утре заминавам у дома. Не знам какво ще правя след това.

— Ще се върнеш в колежа, нали?

— Чудя се. След всичко случило се, учението ми изглежда толкова... толкова маловажно. Питам се какъв е смисълът му. Освен това вече не ми доставя удоволствие.

— Всичко ще бъде по старому. Сега едва ли ще ми повярваш, но е точно така. След месец и половина ще се убедиш, че съм прав. И без друго няма какво да правиш. — Последното му изречение прозвуча като въпрос.

— Навярно имаш право. Но... Имаш ли цигари?

— Да, но са ментолови. Съжалявам.

— Откъде знаеш, че не обичам ментолови цигари?

Той сви рамене.

— Просто изглеждаш такъв вид момиче.

Елизабет се усмихна.

— Знаеш ли, много си особен.

Момчето леко се усмихна.

— Такъв си, повярвай ми. Ти си последният човек, когото очаквах да срещна... мислех си, че не искам да виждам никого, но действително се радвам, че си тук, Ед.

— Понякога е приятно да бъдеш с човек, с когото не те свързват сърдечни отношения.

— Навярно си прав. — Тя се поколеба. — Кой всъщност си ти, освен моя вълшебен кръстник? Кой си в действителност?

Внезапно отговорът му ѝ се стори много важен. Момчето вдигна рамене.

— Аз съм Господин Никой. Един от грозниците, които обикалят из кампуса с камари учебници под мишницата и...

— Ед, ти не си грозен.

— И още как — усмихнато отговори той. — Лицето ми не се изчисти докрай от младежките пъпки, никой не ми обръща внимание. Превърнал съм се в книжен плъх, който се бори за високи оценки. Когато през пролетта дойдат представителите на големите корпорации, навярно ще подпиша договор с някоя от тях и Ед Хамнър завинаги ще изчезне.

— Ще бъде жалко — тихо промълви Елизабет.

Той се усмихна, усмивката му бе странна, някак си невесела.

— Разкажи ми за родителите си — каза момичето. — И себе си: откъде си, с какво се занимаваш в свободното си време...

— Друг път. Време е да се връщаме — утре ти предстои изтощителен полет.

Тази вечер, за пръв път след смъртта на Тони, Елизабет се поуспокои. Вече нямаше усещането, че дълбоко в нея някой навива пружина, която всеки момент ще се скъса. Предполагаше, че лесно ще заспи, но се лъжеше.

В главата и се въртяха безброй въпроси.

„Алис ми каза... Горкичката Бет.“

Но Алис летуваше в Китърн, на сто и трийсет километра Скохигън. Навярно е отишла до Лейкууд да гледа някоя пиеса.

Ами колата му — последен модел, един от най-скъпите. Едва ли я е купил със заплатата на общ работник в театъра. Може би родителите му са богати?

В ресторанта бе поръчал същото, каквото би избрала тя. Може би единственото ястие от менюто, което да я накара да осъзнае колко е гладна.

Ами ментоловите цигари, начинът, по който я бе целунал за сбогом — точно както ѝ се искаше? Ами...

„Утре ти предстои дълъг път със самолет.“

Ед знаеше за намерението ѝ да се върне у дома, защото му го бе съобщила. Но как беше научил, че тя заминава със самолет? Че полетът е дълъг?

Всичко това я изпълваше с безпокойство. Тревожеше я, защото тя започваше да се влюбва в Хамнър.

„Знам какво искаш.“

Подобно гласа на капитан на подводница, командващ потапянето ѝ, първите думи, които бе чула от Ед я преследваха, докато най-сетне заспа.

Ед не дойде на летището да я изпрати; докато чакаше да обявят полета ѝ, Елизабет изненадано установи, че е разочарована. Хрумна ѝ, че можеш съвсем незабелязано да се привържеш към някого, подобно на наркомана към дрогите. Той се самозаблуждава, че винаги е в състояние да се откаже, но всъщност...

— Елизабет Роугън — прогърмя високоговорителят. — Моля използвайте белия телефон.

Момичето побърза да се обади и дочу гласа на Ед.

— Бет, ти ли си?

— Ед! Толкова се радвам да те чуя. Все си мислех, че...

— Че ще те посрещна? — Той се засмя. — В момента не ти трябва. Ти си голямо, силно момиче. При това — много красиво. Ще се справиш сама. Ще се видим ли в колежа?

— Ами... да, сигурно.

За миг настъпи тишина, сетне Ед продължи:

— Прекрасно. Защото съм влюбен в теб. Обикнах те от първия миг, когато те видях.

Езикът ѝ се скова. Тя не можеше да проговори. Хиляди объркани мисли кръжаха в главата ѝ.

Той тихо се засмя.

— Не, сега не казвай нищо. Когато отново се видим, ще имаме повече време. Приятно пътуване, Бет. Дочуване.

Бет остана безмълвна, стиснала слушалката, опитвайки се да подреди хаотичните си мисли.

Дойде месец септември.

Елизабет се върна към учебните занятия с лекота, като жена, за момент оставила плетивото си. Естествено, отново бе в една стая с Алис; бяха съквартирантки от първата година, когато компютърът на квартирното настаняване ги бе събрал. Двете момичета се разбираха, независимо от различията в интересите и в характерите им. Алис учеше прилежно и имаше отлични оценки, докато Елизабет бе пообщителна.

Все още се разбираха, въпреки че в отношенията им се бе промъкнала студенина, Елизабет си я обясняваше с разногласието им по повод изпита по социология и се преструваше, че не я забелязва.

Случилото се през лятото започна да ѝ изглежда като кошмарен сън. Понякога ѝ се струваше, че Тони ѝ е бил съученик от гимназията. Сърцето ѝ все още се свиваше от мъка, когато си спомнеше за него и тя избягваше да разговаря по този въпрос с Алис, но болката беше притъпена, различна от страданието, причинено от отворена рана.

Повече я измъчваше фактът, че Ед Хамнър не ѝ се обаждаше.

Изминаха седмица, две, дойде октомври.

Елизабет взе телефонен указател на студентите и откри името на Ед, но това не ѝ помогна. След фамилията му бе записано само „Мил Стр.“ А улица „Мил“ беше много дълга. Не ѝ оставаше друго, освен да чака. Когато ѝ определяха срещи (което се случваше често), тя отказваше. Алис учудено повдигаше вежди, но не коментираше; предстоеше ѝ тежък изпит и тя прекарваше повечето вечери в библиотеката. Елизабет забеляза дългите бели пликове, които съквартирантката ѝ получаваше един-два пъти седмично по пощата, но не им обърна внимание. Частната детективска агенция беше дискретна и не пишеше адреса си на пликите.

Когато вътрешният телефон иззвъня, Алис учеше.

— Обади се, Лиз. И без това навярно е за теб.

Елизабет вдигна слушалката.

— Ало?

— Имаш посетител — един джентълмен, Лиз.

„Боже мой!“

— Кой се обажда? — раздражено попита тя и набързо обмисли „дежурните“ извинения. А, да — мигрена — не го бе използвала тази седмица.

Гласът на момичето от рецепцията прозвуча развеселено.

— Представи си, името му е Едуард Джексън Хамнър и то Младши! — Тя понижи глас. — И носи различни чорапи.

Елизабет машинално придърпа деколтето на пенъоара си.

— О, Господи! Кажи му, че слизам веднага! Не, кажи му, че ще се забавя минутка. Или по-добре — че ще сляза след няколко минути!

— Дадено — озадачено промълви момичето. — Да не припаднеш от бързане!

Елизабет измъкна чифт панталони от гардероба, захвърли ги и извади къса джинсова пола. Напипа ролките в косата си и изпъшка, сетне трескаво ги заизскубва.

Алис я наблюдаваше безмълвно и с привидно безразличие, но след като вратата се затвори зад Елизабет, тя дълго се взира в нея.

Ед изглеждаше както преди — изобщо не се бе променил. Отново носеше зеленото войнишко яке, в което „плуваше“. Една от рамките на очилата му беше омотана с изолирбанд. Джинсите му изглеждаха нови и корави, за разлика от модно избелелите и меки дънки на Тони.

Единият му чорап беше зелен, другият — кафяв.

В този миг Елизабет осъзна, че го обича.

— Защо не ми се обади по-рано? — попита тя и се приближи до него.

Той пъкна ръце в джобовите на якето си и срамежливо се усмихна.

— Смятах, че ще е по-добре да те оставя да се срещнеш с други момчета, да решиш какво искаш.

— Струва ми се, че вече съм решила.

— Добре. Какво ще кажеш да отидем на кино?

— Ще направя всичко, което пожелаеш — отвърна тя. — Абсолютно всичко.

С течение на времето ѝ хрумна, че никога досега не бе срещала човек — мъж или жена, — който така леко и безмълвно да отгатва желанията ѝ. Вкусовете им бяха еднакви. Тони харесваше филми като „Кръстника“, докато Ед си падаше по комедиите и семейните драми без жестокости. Една вечер, когато Елизабет беше в лошо настроение, той я заведе на цирк, където се забавляваха отлично. Когато ѝ определяше среща в библиотеката, действително учеха, а не се натискаха. Ед я водеше на танци и беше особено добър в старите, които тя обичаше. Веднъж дори спечелиха специалната награда... И което бе най-важно, Ед сякаш разбираше кога Елизабет е настроена за ласки. Не я насилваше, не бързаше. Тя не се чувстваше както с другите момчета, с които бе излизала; с тях сякаш имаше някакво неписано правило: целувка за лека нощ на среща № 1, а среща № 10 неизменно завършва в жилището на някой приятел. Ед живееше сам в апартамента на „Мил Стрийт“. Елизабет често отиваше там, без да се страхува, че ще попадне в любовното гнездо на някакъв Дон Жуан. Ед не я насилваше. Очевидно желанията им напълно съвпадаха и двамата ставаха все по-близки.

След завършването на сесията, учебните занятия бяха подновени. Алис изглеждаше необичайно замислена. Този следобед, преди Ед да дойде да я вземе — щяха да вечерят навън, — Елизабет няколко пъти погледна съквартирантката си и забеляза, че тя намръщено се визира в голям плик върху бюрото си. Елизабет реши да я попита какво има в него, но се отказа — навярно някакъв проект.

Валеше силен дъжд, когато Ед я изпрати до общежитието.

— Ще дойдеш ли утре у дома? — попита той.

— Да. Ще направя, пуканки.

— Прекрасно. — Той я целуна. — Обичам те, Бет.

— Аз също.

— Ще прекараш ли нощта при мен? — с престорено безразличие попита той.

— Да, Ед. — Елизабет го погледна в очите. — Каквото пожелаеш.

— Добре — промълви той. — Приятни сънища, малката ми.

— Също и на теб.

Елизабет предполагаше, че съквартирантката ѝ е заспала, и влезе в стаята на пръсти, но завари Алис да седи на бюрото си.

— Алис, какво ти е?

— Трябва да говоря с теб, Лиз. Става дума за Ед.

— Какво за него?

Алис бавно изрече:

— Сигурна съм, че след този разговор повече няма да бъдем приятелки. За мен това е голяма жертва. Ето защо искам внимателно да ме изслушаш.

— В такъв случай може би е по-добре да не започваш?

— Налага се.

Елизабет усети как първоначалното ѝ любопитство се замени от гняв.

— Само не ми казвай, че си шпионирала Ед!

Алис безмълвно я изглежда.

— Защо го направи — от ревност ли?

— Не. Ако ревнувах от всичките ти гаджета, отдавна да съм се преместила в друга стая.

Елизабет объркано се втрени в нея. Знаеше, че съквартирантката ѝ е права. Изведнъж се изплаши.

— Два факта ме накараха да се усъмня в Ед Хамнър — започна Алис. — Първо. Когато ми писа за смъртта на Тони, ти споменаваше, че за щастие с него сме се срещнали в Лейкууд... След което той веднага пристигнал в Буутбей и ти помогнал. Но това е чиста лъжа, Лиз. През лятото не съм стъпвала в Лейкууд.

— Но...

— Но откъде е научил за смъртта на Тони? Нямам представа. Знае единствено, че никога не съм му го съобщавала. Ами фотографската му памет? Боже мой, Лиз, та той дори не помни какви чорапи е обул!

— Това са две различни неща — надутото произнесе Лиз. — Няма нищо...

— През лятото Ед Хамнър бил в Лас Вегас — тихо я прекъсна съквартирантката ѝ. — Върнал се в средата на юли и наел стая в Пемакуинд — на един хвърлей място от пристанището на Буутбей. Сякаш очаквал, че ще имаш нужда от помощта му.

— Но това е лудост! Откъде знаеш, че Ед е бил в Лас Вегас?

— Малко преди започване на занятията, случайно срещнах Шърли Д'Антонио. Работела в ресторант „Пайк“, който се намира точно срещу казиното. Шърли каза, че никога не била виждала човек като Ед. Тогава разбрах, че те е лъгал почти за всичко. Разказах всичко на баща ми и той разреши...

— Какво? — смаяно я прекъсна Елизабет.

— Да наема частен детектив.

Елизабет гневно скочи на крака.

— Достатъчно, Алис. Между нас всичко е свършено!

Каза си, че незабавно ще вземе автобуса и ще прекара нощта при Ед. И без това с нетърпение очакваше да ѝ го предложи.

— Поне ме изслушай — промълви Алис. — След това ще решиш как да постъпиш.

— Не ме интересува нищо, освен че той е добър, мил и...

— Любовта е сляпа — изрече Алис и горчиво се усмихна. — Лиз, хрумвало ли ти е, че може би мъничко те обичам?

Елизабет се извърна и дълго се взира в нея. Сетне промълви:

— Ако е вярно, то го изразяваш по странен начин. Хайде, разказвай! Навярно имаш право. Навярно ти дължа поне това.

— С Ед се познавате отдавна — прошепна съквартирантката ѝ.

— Какво?

— Спомни си за училището в Бриджпорт, Кънектикът.

Елизабет онемя от учудване. Семейството ѝ бе живяло в Бриджпорт шест години; бяха се преместили в сегашния си дом след като тя изкара втори клас в местното училище.

— Алис, сигурна ли си?

— Спомняш ли си го?

— Не, разбира се. — Но изведнъж ѝ хрумна, че когато за пръв път видя Ед, изпита чувство за дежа ви.

— Красавиците никога не си спомнят за грозните патенца. Може би е бил влюбен в теб още от първи клас, Лиз. Може би е седял на последния чин и... те е наблюдавал. Бил е невзрачно хлапе, което още тогава имало очила и шини на зъбите. Естествено, ти не си го спомняш, но се обзалагам, че той никога не те е забравил.

— Какво още? — прошепна Елизабет.

— Детективите го откриха по отпечатъците от пръсти, взети от училищното му досие. След това бе по-лесно — просто трябваше да се

открит различни хора и да се разпитат. Детективът, натоварен със случая казваше, че не разбира голяма част от събраната информация. Аз също. Фактите са ужасяващи...

— Нима? — иронично я прекъсна Елизабет.

— Ед Хамнър старши бил запален комарджия. Работел за голяма рекламна агенция в Ню Йорк, сетне се преместил в Бриджпорт — очевидно избягал. Детективът твърди, че дължал пари на всеки голям играч и на всеки лихвар.

Елизабет затвори очи.

— Погрижили са се да разровят цялата мръсотия, за да си заслужат таксата, нали?

— Може би. Както и да е, в Бриджпорт бащата на Ед отново се забъркал в комарджийски истории, но този път „акулите“ не му простили. Незнайно как едната му ръка и кракът му били счупени едновременно. Детективът се съмнява да е било случайност.

— Нещо друго? — попита Елизабет. — Може би е пребил сина си? Или е ограбил някой банка?

— През хиляда деветстотин шейсет и първа започнал работа в малка рекламна агенция в Лос Анжелис, който бил прекалено близо до Лас Вегас. Взел да прекарва почивните си дни там, като залагал всичките си пари... и губел. Сетне Ед Младши започнал да го придружава и бащата престанал да губи.

— Признай, че си измислила всичко това.

Алис потупа доклада от детективската агенция.

— Записано е тук, Лиз. Едва ли всичко би могло да послужи като доказателство в съда, ала детективът е убеден, че хората, с които разговарял, нямали причина да го излъжат. Бащата наричал Ед своя „талисман“. Отначало никой не се възпротивил на присъствието на момчето, въпреки че според закона то нямало право да влиза в казиното. Навярно не са искали да изпуснат клиент като бащата. Но след известно време последният започнал да играе само на рулетка. До края на годината всички казина забранили достъпа на момчето. А Ед Хамнър Старши се заловил с друга разновидност на комара.

— Каква?

— Започнал да играе на борсата. Когато в средата на хиляда деветстотин шейсет и първа семейство Хамнър се преместили в Лос Анжелис, живеели в миниатюрно апартаментче за деветдесет долара

месечно, а мистър Хамнър карал шевролет модел 52. Шестнайсет месеца по-късно той напуснал работа и всички се преместили в собствена къща в Сан Хосе. Бащата вече имал чисто нов „Гъндърбърд“, а майката — „Фолксваген“. Нали разбираш — може би е противозаконно малко момче да влиза в казината в Невада, но никой не може да му вземе вестника с цените на акциите.

— Нима намекваш, че Ед... Че е могъл... Алис, ти си луда!

— Не намеквам нищо. Освен, че навярно той е отгатвал желанията на баща си.

„Знам какво искаш“.

Думите сякаш прозвучаха в ухото ѝ и тя потръпна.

— Следващите шест години мисис Хамнър прекарала в различни психиатрични болници. Под предлог, че е зле с нервите. Но детективът разговарял с някакъв санитар, който му казал, че мисис Хамнър била с психическо разстройство. Твърдяла, че синът ѝ е последовател на Сатаната. През хиляда деветстотин шейсет и четвърта се опитала да го убие с ножица. Тя... Лиз? Лиз, какво ти е?

— Белегът — прошепна Елизабет. — Преди около месец отидохме да плуваме в басейна на колежа. Ед има дълбок белег на рамото си... ето тук. — Тя постави ръка точно над лявата си гърда. — Обясни, че... — Внезапно ѝ прилоша и се наложи да замълчи за няколко секунди, след което продължи: — Обясни, че като малък паднал върху заострена ограда.

— Да продължавам ли?

— Защо не? Вече нищо не може да ме нарани.

— През хиляда деветстотин шейсет и осма изписали майка му от някаква луксозна психиатрична клиника. Тримата заминали на почивка. По пътя спрели да обядват край шосе № 101. Момчето събирало дърва за огъня, когато майката му полетяла с колата, където бил и съпругът ѝ, в пропастта. Може би се е опитвала да прегази Ед. По това време той бил почти осемнайсетгодишен. Баща му му оставил акции за един милион долара. След година и половина Ед се записал в нашия колеж. И това е краят на историята.

— Никакви ужасяващи разкрития?

— Лиз, нима тези не са достатъчни?

Елизабет се изправи.

— Нищо чудно, че той никога не споменава родителите си. Но ти трябваше да разровиш цялата мърсотия, нали?

— Заслепена си — промълви Алис, а Елизабет облече палтото си. — Предполагам, че отиваш при него?

— Точно така.

— Защото го обичаш?

— Точно така.

Алис прекоси стаята и я сграбчи за ръката.

— Само за миг престани да се цупиш и помисли! Ед Хамнър е в състояние да прави неща, за които ние можем само да мечтаем. Благодарение на него баща му започнал да печели на рулетка и станал милионер след борсови спекулации. Изглежда, че Ед печели всичко, което пожелае. Може би е медиум, или има някакво предчувствие — не съм сигурна. Зная, че съществуват такива хора. Лиз, не ти ли е минавало през ум, че той те е принудил да го обикнеш?

Елизабет бавно се обърна към нея.

— През целия си живот не съм чувала подобна нелепост.

— Така ли мислиш? Даде ли ти отговорите на теста по социология, както е подсказвал на баща си на кои числа да залага! Проверих — Ед никога не е бил в курса по социология. Избрал е този подход, защото е смятал, че само така ще го вземеш на сериозно.

— Престани! — изкрещя Лиз и запуши ушите си.

— Знаел отговорите на теста, знаел кога загинал Тони, знаел, че ще пътуваш със самолет! Знаел дори кога е психологическият момент отново да се появи в живота ти.

Елизабет се отдръпна от нея и отвори вратата. Съквартирантката ѝ промълви:

— Моля те, Лиз, послушай ме. Не зная как Ед постига всичко това. Може би и той не го съзнава напълно. Навярно не иска да ти причини зло, но вече го е направил. Накарал те е да го обикнеш като е узнал всичките ти тайни желания, но това не е любов, а изнасилване.

Елизабет затръшна вратата и се втурна надолу по стълбата.

Успя да хване последния автобус за града. Снегът валеше още по-силно и автобусът с мъка си пробиваше път сред навените по шосето преспи. Елизабет се бе настанила на последната седалка, в главата ѝ се въртяха хиляди объркани мисли.

Ментолови цигари. Борсата. Откъде знае, че галеното име на майка ѝ е Диди? Някакво момченце седи на последния чин и влюбено гледа палавото момиченце, прекалено малко да разбере, че...

„Знам какво искаш“.

„Не! Не! Не! Действително го обичам!“

Нима го обича? Или просто ѝ е приятно да бъде с някого, който винаги поръчва това, което ѝ се иска, купува билети за филма, който ѝ се гледа и неизменно отгатва всичките ѝ желаня и настроения? Когато времето внезапно застудя и тя жадуваше за сешоар, Ед Хамнър не закъсня да ѝ го подари. Каза, че случайно го видял на някаква разпродажба. Естествено, Елизабет беше трогната.

„Това изобщо не е любов, а изнасилване!“

Леденият вятър впи остри нокти в лицето ѝ, когато слезе на ъгъла на „Мил Стрийт“. Елизабет потрепери; автобусът изръмжа и потегли. За миг стоповете му проблеснаха в снежната нощ, сетне изчезнаха.

Елизабет си помисли, че никога досега не се е чувствала толкова самотна.

Ед го нямаше вкъщи.

След като в продължение на петнайсет минути чука на вратата, Елизабет се замисли. Хрумна ѝ, че няма представа с какво се занимава, или с кого се среща Ед, когато не е с нея. Никога не се бе замисляла по този въпрос.

„Може би играе покер, за да спечели пари за нов сешоар.“

Внезапно обзета от решителност, тя се изправи на пръсти и протегна ръка към мястото, където стоеше резервният ключ. Напипа го и той издрънча на пода на коридора.

Елизабет го вдигна и го пъкна в ключалката.

В отсъствието на Ед апартаментът изглеждаше по-различен — неестествен, като филмов декор. Елизабет развеселено се питаше как е възможно човек, който не обръща никакво внимание на външността си, да притежава толкова елегантно жилище. Сякаш го бе обзавел заради нея, не за себе си. Естествено, и това бе налудничаво. Нали?

Отново ѝ хрумна (сякаш за пръв път) колко ѝ харесва стола, на който седеше докато учеха или гледаха телевизия. Беше направо идеален, като столчето на малкото мече подхождало на Златокоска.

Нито прекалено твърд, нито мек — просто идеален. Както всичко, което правеше Ед.

Холът имаше две врати. Едната водеше към малката кухня, а другата — към спалнята.

Навън вятърът виеше, от време на време старата сграда проскърцваше.

Елизабет влезе в спалнята и се втренчи в месинговото легло. То също изглеждаше идеално. Вътрешно гласче предизвикателно ѝ прошепна: „Май че е прекалено идеално, а?“

Тя отиде до библиотеката и прегледа съдържанието ѝ. Едно заглавие ѝ се наби в очите и момичето извади книгата: „Най-популярните танци на петдесетте“. Книгата сама се разтвори на глава, озаглавена „Рокендрол“, обградена с червен молив. В полето с големи, почти обвиняващи букви бе написано „БЕТ“.

„Сега трябва да си тръгна — каза си Елизабет. — Все още мога да спася нещичко. Ако Ед се прибере, никога вече не ще съумея да го погледна в очите и Алис ще спечели. Тогава действително ще получи онова, за което е платила.“ Но не бе в състояние да спре дотук и го знаеше. Нещата бяха отишли твърде далеч.

Приближи се до гардероба и се опита да го отвори, но установи, че е заключен.

Водена от интуицията, отново застана на пръсти и опипа горния ръб на вратата. Пръстите ѝ докоснаха някакъв ключ. Когато го взе, вътрешното ѝ гласче отчетливо ѝ нареди: „*Не го прави!*“ Тя си спомни за онова, което жената на Синята брада открила, когато отворила погрешната врата. Но вече бе прекалено късно: ако не продължи с претърсването, по-късно ще я терзаят съмнения. Ето защо отвори гардероба.

И изпита странното чувство, че за пръв път се сблъсква с истинския Ед Хамнър, Младши.

Вътре цареше неописуем безпорядък — безразборно нахвърляни дрехи, книги, стара ракета за тенис, оръфани обувки, тетрадки и учебници, наполовина изсипана кесия с тютюн. Зеленото войнишко яке лежеше в далечния ъгъл.

Елизабет взе една книга и смаяно прочете: „Златната клонка“. Друга: „Древни ритуали, съвременни загадки“. И още една: „Хаитянско вуду“. Накрая извади книга със стара и напукана кожена

подвързия, с почти изтрито заглавие, която миришеше на развалена риба: „Некрономикон“. Отвори я напосоки, изхълца от ужас и я захвърли, но отвратителното изображение продължаваше да се натрапва в съзнанието ѝ.

В старанието си да се овладее, тя посегна към зеленото яке, без да признае пред себе си, че възнамерява да претърси джобовете му. Но когато го взе, забеляза някаква тенекиена кутийка...

Предпазливо я вдигна и я огледа — вътре нещо издрънча. В такива кутийки момченцата пазят съкровищата си. На дъното с релефни букви бе написано: „Шоколадови изделия — Бриджпорт“. Елизабет я отвори.

Куклата беше на дъното. Куклата, копие на Елизабет.

Момичето се втренчи в нея и се разтрепери.

Куклата беше облечена в рокля от червен найлон, парче от шала, който Елизабет бе загубила преди два-три месеца, когато беше на кино с Ед. Вместо ръце имаше чистачки за лула, обвити в нещо като син мъх. Може би мъх, който расте върху гробовете. Върху розовата глава на куклата бе залепена фина ленена коса. Но това не бе нейната коса — къдриците на Елизабет бяха тъмноруси и тежки. Навярно такава е била косата ѝ когато...

Когато е била малка.

Тя преглътна и дочу изщракване в пресъхналото си гърло. Та нали в първи клас на всички ученици бяха раздадени ножици, ножички със заоблени остриета, за да не се порежат неумелите деца. Може би едно момченце се е промъкнало зад нея и...

Елизабет остави куклата и отново надникна в кутийката. Видя син чип за покер, върху който с червено мастило бе нарисуван странен шестоъгълник. И разкъсан некролог, изрязан от вестник, съобщаващ за смъртта на мистър и мисис Едуард Хамнър. Двамата глупаво се усмихваха от снимката, а Елизабет забеляза, че върху лицата им е изрисуван същият шестоъгълник, този път с черно мастило. Съгледа още две кукли — мъж и жена. Приликата им с лицата на фотографиите беше безспорна и потресаваща.

Имаше и още нещо.

Елизабет го извади — ръцете ѝ трепереха толкова силно, че замалко щеше да го изпусне. От гърдите ѝ се изтръгна безпомощен

вик.

Беше миниатюрна кола, от онези, които момченцата купуват от дрогериите и ги сглобяват с помощта на лепило. Тази бе модел на „Фиат“ и бе боядисана в червено. Върху предницата ѝ беше залепено парче от ризата на Тони.

Елизабет обърна количката наопаки и видя, че някой е счупил *шасито*.

— Значи я намери, неблагодарна мръснице!

Тя изкрещя и изпусна количката и кутията. Отвратителните му „съкровища“ се пръснаха на пода.

Ед стоеше на вратата и я гледаше. Никога не бе виждала такава омраза, изписана на нечие лице.

Тя промълви:

— Убил си Тони.

Той злобно се усмихна.

— Едва ли ще успееш да го докажеш.

— Няма значение — отвърна Елизабет и се изненада от спокойния си глас.

— Важното е, че аз знам. И никога повече не искам да те виждам. Ако причиниш... зло... на другото, аз ще знам. И ще намеря начин да ти отмъстя.

Лицето му се изкриви, той възкликна:

— Ето как ми, се отблагодаряваш за дето ти дадох всичко, което пожела! Всичко, което не би получила от друг мъж! Признай, че те направих безкрайно щастлива.

— *Убил си Тони!* — отново изкрещя тя.

Ед пристъпи в стаята и заяви:

— Да, направих го заради теб. За каква се мислиш, Бет? Ти дори не знаеш що е обич. Влюбих се в теб от първия път, когато те видях; преди повече от седемнайсет години. Нима Тони можеше да се похвали със същото? Никога не си се сблъсквала с трудностите, защото си *красива*. Никога не си се чувствала изоставена и самотна. Не ти се е налагало да търсиш... други начини, за да получиш всичко, което желаш. Винаги е имало някой Тони, който да ти го поднесе на тепсия. Трябвало е само да се усмихнеш и да го пожелаеш. — Гласът му се повиши, стана писклив. — А аз никога не осъществих желанията си по този начин, въпреки че многократно се опитвах. Не срещнах разбиране

от баща ми — той беше ненаситен, искаше все повече и повече. Никога не ме целуна за лека нощ, нито ме прегърна, докато не го превърнах в милионер. Майка ми беше същата. Накарах татко да се върне при нея, но тя пак бе недоволна. Господи, колко ме мразеше! Отказваше да се доближи до мене. Твърдеше, че съм чудовище! Правех ѝ чудесни подаръци, но... Бет, недей! Не, недей-й-й...

Тя настъпи куклата, която имаше нейното лице, и я смачка с пета. В гърдите ѝ припламна болка, сетне изчезна. Вече не се страхуваше от него. Ед бе само едно момченце, скрито в тялото на младеж. И носеше два различни чорапа.

— Мисля, че сега не можеш да ми сториш нищо, Ед — изрече тя. — Струва ми се, че не греша.

Той се обърна с гръб към нея и промълви:

— Върви си! Махай се! Но поне ми остави кутията.

— Ще ти я върна, но не и съдържанието ѝ. — Тя мина покрай него. Рамената му потръпнаха, сякаш се канеше да се обърне и да я сграбчи, после се отпуснаха.

Когато Елизабет се озова на площадката на втория етаж, той застана на стълбата и пискливо изкрещя след нея:

— Махай се! Но след мен никой мъж няма да те задоволи! А когато остарееш и мъжете престанат да изпълняват прищевките ти, ще си спомниш за мен! Ще си спомниш какво си захвърлила!

Тя слезе по стълбата и се озова на заснежената улица. Студът успокои пламналото ѝ лице. Налагаше се да извърви пеша трите километра до кампуса, но това не я плашеше. Жадуваше за разходка сред студа, която щеше да я пречисти.

Странно, но изпитваше съжаление към Ед, към момченцето, притежаващо огромна мощ, потискана от малодушието му. Момченцето, което се опитваше да превърне хората в послушни играчки и ги стъпкваше с крак, когато отказваха да му се подчиняват, или разкриеха замислите му.

А какво представлява сама тя? Притежава всичко, което липсва на Ед, въпреки че заслугата не е нейна. Спомни си реакцията си на разкритията на Алис: опитала се бе сляпо и ревниво да запази нещо, което бе лошо, но лесно и достъпно, без да мисли за чувствата на приятелката си...

„Когато остарееш и мъжете престанат да изпълняват прищевките ти, ще си спомниш за мен!... Знам какво искаш.“

Но нима е така ограничена, че се нуждае от толкова малко?

Боже мой, не.

Когато се озова на шосето между кампуса и града, тя спря и един по един изхвърли омагьосаните предмети. Последен надолу полетя червеният „Фиат“, претърколи се в натрупания сняг и изчезна от погледа ѝ.

Елизабет се обърна и продължи пътя си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.